

Årets BRAGDHUND 2002 – Livredderen Yosefine – 15 måneder og en ekte HELT!

Tekst og foto: Astrid Indrebø

23.-24. november var helgen da hundefolk fra hele Norden var samlet i Vikingskipet på Hamar for å delta på Nordisk Vinnerutstilling. Ni-timen hadde for anledningen flyttet sitt studio opp hit og kjørte hele sendingen lørdag fra Vikingskipet. I studio satt også en liten jente, 6 år gamle Henriette Aamodt sammen med sin beste venn, newfoundlandshunden Yosefine. Tiden var kommet for kåring av Årets Bragdhund. Mange fribente helter var presentert i Ni-timen og i ulike aviser rundt om i landet i løpet av høsten. Og nå var tiden kommet for at vinneren skulle offentliggjøres for hele Norge gjennom Ni-timen. Og Årets Bragdhund ble Yosefine!

Selve prisutdelingen skulle foregå neste dag under den store finalen i den store ringen. Hele familien Aamodt var selvsagt tilsted, med både bestemor og bestefar. Ekstra gledelig var det at også mange andre newfoundlandsentusiaster hadde møtt opp denne dagen for å hylle den unge helten. Og da årets bragdhund ble ropt opp over høytaleren mellom Gruppebedømmelsen, og den lille jenta leide den store, rolige hunden inn i ringen under fanfarer og applaus, fulgt av store lyskastere, da var det nok mange flere enn meg som hadde en tåre i øyekroken og en klump i halsen. Og det ble ikke lettere å holde tårene tilbake da mor Hanne Aamodt fortalte historien om Yosefines redningsdåd. Norsk Kennel Klubs formann, Eivind Mjærum overrakte blomster og en stor, flott pokal. Dette

var et stort øyeblikk for mange av oss, ikke minst for unge Henriette. Dette er utrolig god reklame for hunden som menneskets beste venn. Og det er selvsagt også flott reklame vår fantastiske rase, den godmodige og uredde-newfoundlandshunden.

Bilder og historien om Yosefine og Henriette har versert i mange aviser. Og i januar var det også et stort oppslag i Norsk Ukeblad.

Etter prisutdelingen fikk Henriette en av sine store drømmer oppfylt. Hun fikk treffe sine aller største helt: Asgeir fra Barne-TV! Hele jenta strålte som en sol da Asgeir løftet henne opp. "Dette ble virkelig noe å fortelle på skolen – for ingen andre i klassen hadde noensinne sittet på armen til Asgeir", utbrøt Henriette lykkelig. Til Norsk Ukeblad uttalte hun senere at "Jeg er nesten like glad i Asgeir som jeg er i Yosefine!"

Her er historien om Yosefines redningsdåd slik den tidligere er presentert i Hundesport:

Dette er historien om en liten jente, en varm sommerdag, en stor elv – og den unge newfoundlandshunden Yosefine. Det kunne endt som en tragedie, men endte godt takket være hundens modige og raske innsats. Dette er derfor historien om hunden som et barns beste venn og redningsmann.

Seks år gamle Henriette var sammen med familien, mor og far og 2 yngre søsken, på ferietur i Gudbrandsdalen. Familiens tre newfoundlandshunder var selvsagt også med. Som så mange andre dager i sommer var det svært varmt. Lågen rant kjølig og innbydende, og hundene hadde sikkert lyst på et bad. Det hadde Henriette også. De stoppet rett nedenfor en badeplass ved Lesja for at hundene skulle få avkjøle seg uten å være til sjanse for de andre badende. Henriette fikk på seg redningsvest og fikk vasse uti sammen med hundene. Hun fikk streng beskjed om å holde seg inne ved kanten, da det var sterk strøm lenger ute i elva.

Plutselig ser mor Hanne Aamodt at Henriette er på vei litt for langt utover og ber om at hun må snu og komme inn med en gang. Men i det samme mister Henriette fotfestet. Hun skriker til i det hun blir tatt med av strømmen. Det bærer nedover i stor fart – liten og lett som hun er i redningsvesten. Henriette kan overhode ikke svømme, men det hadde sikkert ikke hjulpet henne mye om hun hadde kunnet det. Strømmen var for sterk. Yosefine var i vannet, men på vei mot land. I det hun hører Henriette skrike, bråsnur hun og svømmer etter henne med stor fart. Da hun tar henne igjen, svømmer hun så rolig hun kan rundt den lille skrikende jenta. Mor roper at hun skal ta tak i hunden. Først da hunden kjenner at Henriette holder fast, svømmer hun mot land. Det blir ingen lett svømmetur, og strømmen drar dem stadig lengre nedover elva. Men hunden gir seg ikke, og endelig er de begge trygt inne. Da snur Yosefine seg og slikker den gråtende jenta.

Newfoundlandshundens redningsinstinkt er godt kjent fra gamle tider. Det er flere historier fra den tid om hunder som redder mennesker fra å drukne. Den siste kjente redningshistorien i Norge skjedde for rundt 15 år siden, da newfoundlandshunden Fido reddet et barn fra å drukne. Heldigvis er dette instinktet beholdt hos mange av dagens hunder, men det er på ingen måte like sterkt hos

alle hundene. I Norsk Newfoundlandshundklubb er det mange aktive medlemmer som trener hundene i redningsarbeid i vann. Foreldrene til Henriette gjør også det. Men Yosefine var slett ikke trent til dette, hun var jo så ung. Henriette hadde av og til fått henge bak på en av de eldre hundene i vannet helt inne ved land, så hun hadde lært hvordan hun skal holde fast.

Hvordan det hadde gått hvis Yosefine ikke hadde handlet så raskt og spontant som hun gjorde, vet vi heldigvis ikke. "Jeg var på vei ut i vannet for å svømme etter henne", forteller Hanne, "men jeg ville sannsynligvis ikke greid å nå henne igjen; hun drev altfor fort. Vi måtte vel ha løpt nedover langs bredden for å ha sjanse til å nå henne igjen. Men om vi hadde greid det, vet vi ikke."

"Jeg sitter med tårer i øynene og har vel for første gang virkelig opplevd hvor sterkt dette instinktet kan være i denne rasen. Dette er en opplevelse som vil sitte spikret i meg for all tid. Jeg tror ikke jeg kan klare å beskrive den følelsen jeg hadde da jeg så barnet mitt på full fart ned elva - og så den unge hunden som svømte målbevisst etter henne. Jeg var egentlig redd for begge to. Siden Yosefine ikke er trent i vann, var jeg redd det skulle bli for tungt med den sterke strømmen. Men hun gjorde det som om hun aldri skulle gjort annet. Og hun var så utrolig rolig og målbevisst. Jeg har grått mange tårer etter dette. Det er så mange tanker rundt det. Hvordan hadde det gått hvis Yosefine ikke hadde vært der? I tillegg er jeg selvfølgelig full av beundring over hundens mot og tapre innsats. Så denne episoden bringer frem både svært vonde, men også gode følelser i meg", sier Hanne. "Takk, Yosefine – du er en fantastisk hund!"

Jeg treffer Henriette, Yosefine og Hanne en ettermiddag ved Glomma for å ta noen bilder av de to unge jentene. Henriette vasser ut i vannet, men når det rekker henne til litt over knærne, vil hun ikke lenger. Hun har lært at vann ikke bare er morsomt. Men hun får hjelp av vanninstruktør Inger-Anne Tangberg, og etter hvert føler hun seg trygg. Yosefine svømmer rolig rundt i vannet, litt på avstand. Da Henriette roper på henne, kommer hun svømmende og drar henne inn til land straks hun har tatt tak i pelsen. Både hund og barn føler seg trygge og glade. Dette er virkelig en **HUND TIL NYTTE OG GLEDE!**

Til slutt en liten advarsel

Slipp aldri barn og hund i vannet sammen uten tilsyn av voksne og uten at hunden er vant til barn og vann! Ikke alle hunder opptre like rolig som Yosefine, heller ikke alle newfoundlandshunder. Det er lett for en hund å begynne å kave og klore når den ikke helt vet hva den skal gjøre, og det *kan* skape farlige situasjoner!

Henriette (6 år) og Birkorella's Yucon Yosefine (15 måneder) er verdens beste venner.

Etter den dramatiske hendelsen har Henriette fått trene litt med Yosefine i vann. Her får hun hjelp av vanninstruktør Inger-Anne Tangberg.